

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

الحاج داکتر امین الدین سعیدی – سعید افغانی

۱۸ اپریل ۲۰۱۷

یاد الله را نباید به لحظات سخت موکول کرد!

قرآن عظیم الشان در (آیت ۲۰۵ سوره الاعراف) می فرماید: «وَادْخُرْ رَبِّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ» (پروردگارت را در قلب خود، از روی تضرع و خوف، آهسته و آرام، صبحگاهان و شامگاهان، یاد کن؛ و از غافلان مباش!)

در این شک نیست که یاد الله پشتوانه همه خیرات و همه برکاتی است که انسان می تواند آن را در زندگی خویش به دست بیاورد. ولی نباید یاد الله را به مراحل دشوار زندگی، به لحظات غم و زحمت ها و غصه ها منحصر و اختصاص داد.

نبايد یاد الله را به لحظات مریضی، تکلیف و دشواری های اقتصادی منحصر و موکول کرد. دیده شده ما صرف زمانی که به کدام مصیبت، دشواری و یا هم مریضی دچار می شویم به یاد الله می افتیم که این هم ضرورت است اما این را باید در تمام حالات زندگی پیشه و مشعل راه خویش بگردانیم.

قرآن عظیم الشان این عادت مبنی بر ذکر و مراجعه به الله (ج) را صرف در مواقع خطر در (آیت ۶۵ سوره العنکبوت) با زیبایی خاصی چنین بیان فرموده است:

«فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفَلَكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ» (هنگامی که سوار بر کشتی شوند، خدا را با اخلاص می خوانند (و در غیر آن وی را فراموش می کنند)؛ اما هنگامی که خدا آنان را به ساحل خشکی برساند و نجات داد، باز مشرک می شوند!) در مواردی هم دیده شده همین که مشکل و مصیبتی بر سراغ ما بیاید به یاد الله می افتیم ولی زمانی که بلا بر طرف شود، دیگر یاد الله (ج) در میان نیست و یا حد اقل می باشد.

قرآن عظیم الشان اضافه تر از ده بار این گله پروردگار را از انسانها تکرار نموده، از جمله در سوره یونس دو مرتبه این موضوع را مورد بحث قرار داده است. يك بار با لحن گله آمیز و حتا تندی فرموده است: «و إِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضَّرَّ دَعَانَا لِجَنبِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا»؛ وقتی انسان دچار سختی است، متوجه به ما می شود؛ دعا می کند، تضرع می کند، نه تنها در بیداری بلکه، در حال خواب، در حال راه رفتن، در حال نشستن؛ «فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضَرْهَ مَرٍّ كَانِ لَمْ يَدْعُنَا إِلَى ضَرْرٍ مَسَّهُ»؛ وقتی مشکل برطرف شد، طوری حرکت می کند که گویا از ما چیزی نخواست و ما به او چیزی عنایت نکردیم؛ و به اصطلاح به غفلت محض مواجه می شود. و بعد به لحنی تند و توبیخی برای همین انسان های نسیان گر می

فرماید: «كذلك زين للمسرفين ما كانوا يعملون»؛ این گونه برای اسرافکاران، اعمالشان زینت داده شده است (که زشتی این عمل را درک نمی‌کنند!) (سوره مبارکه یونس آیت ۱۲)

برادران و خواهران!

این آیت مبارکه برای ما انسانها می آموزاند که در همه حال واحوال بایداز الله متعال خواستار كمك و مساعدت باشیم، رابطه قلبی ما با الله در همه احوال زندگی، در حال آرامش، در حال راحت، در حال محنت، در حال سختی و دشواری ها باید ادامه پیدا کند؛ یاد الله ضامن حرکت تکاملی انسان است، ضامن تعالی انسان است؛ این یاد الله است که ما را به آن هدف اصلی آفرینش می رساند به نظر من این توسل و تضرع، باید در همه عرصه‌های زندگی و مطابق سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم عملاً انجام یابد ، یقین داشته باشید ، اگر این توجه به الله وجود داشته باشد ، رکود، سکون، ناامیدی، بازگشت به عقب و توقف در عرصه‌های گوناگون زندگی وجود نخواهد داشت .

حسبنا الله نعم المولى و نعم الوكيل